

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๙

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาพบพระพุทธศาสนาก็เป็นศาสนาประเพณีวัฒนธรรม

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านออกฝึกหัดปฏิบัติของท่าน ท่านไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวใจของท่าน แล้วท่านก็เอาพุทธะอันนั้นศึกษาค้นคว้าในหัวใจของท่าน จนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ถึงที่สุดแห่งทุกข์ ถึงที่สุดแห่งทุกข์ในหัวใจของตน

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนนั้นจะรู้

ถ้าไม่รู้ ตนสงสัย ตนสงสัย ตนไม่รู้เหตุแห่งการกระทำให้พ้นทุกข์ มันจะไปสอนใครได้ มันสอนเขามันก็ตะครุบเงา

แต่ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันต้องทำความเข้าใจเข้ามาก่อน ใจสงบแล้ว พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานนั้น ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานนั้นศึกษาค้นคว้า ศึกษาค้นคว้าคือภาวนามยปัญญา ศึกษาค้นคว้าคือปัญญาที่เกิดจากจิตดวงนั้น ถ้าเป็นสมบัติก็เป็นสมบัติของจิตดวงนั้น

จิตดวงนั้นเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตดวงนั้นจะเป็นผู้ที่มาศึกษาค้นคว้า รู้แจ้งแทงตลอดในหัวใจของตน ถ้ารู้แจ้งแทงตลอดในหัวใจของตน นั้นจะวิปัสสนา

วิปัสสนาๆ จะเกิดขึ้นจากหัวใจที่เป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานก่อน ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานก็ผู้ตื่นจากโลกใจ ตื่นจากโลก ตื่นจากสิ่งที่เป็นประเพณีวัฒนธรรม

ประเพณีวัฒนธรรมนี้เป็นของที่ตั้งมานะ ทำให้สังคมร่วมเย็นเป็นสุขนะ สังคมร่วมเย็นเป็นสุขแล้ว สมณะชีพราหมณ์จะได้มีโอกาสได้ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อหัวใจของสัตว์โลก ไม่ใช่รื้อธาตุ ๔ และชั้น ๕ ที่ตัวเป็นๆ ที่โลก โกรธ หลง ที่มีแต่ชี้ ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลงที่วุ่นวายนี้

จิตสงบแล้ว ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันเบาบางลง เบาบางลงเพราะอะไร เพราะมันไม่มีอวิชชา ไม่มีพญามารเป็นตัวกระตุ้น ไม่มีพญามารเป็นตัวกระตุ้นแล้ว ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดั่งามไฉน ท่านบอก จะนอนตายอยู่นั้นใช่ไหม มันต้องยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันต้องมีสติปัญญาในหัวใจของตน มันรู้จักผิดชอบชั่วดี ผิดก็รู้ว่าผิด ชอบก็รู้ว่าชอบ ชั่วก็รู้ว่าชั่ว ดีก็รู้ว่าดี แล้วข้ามพ้นมันไป ข้ามพ้นมันไปเพราะว่าก้าวพ้นทั้งดีและชั่ว

มัคโค ทางอันเอก ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา

ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานอันนั้น แล้วผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานอันนั้น เรามาฝึกหัดปฏิบัติกัน

ไปวัดไปวา จำศีล ฟังธรรม จำศีล ฟังธรรมไป นั้นมันเป็นวัฒนธรรมประเพณีไป หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกไป นั่นคือวิธีปฏิบัติ

นั่งกันให้เรียบเลยนะ มีดอกไม้ธูปเทียนบูชากลิ่นหอมกรุ่นเลยนะ มันพิธีกรรมนะ มันเป็นแค่พิธีๆ ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันต้องจากหัวใจมันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ถ้าหัวใจเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาละ ไม่ต้องให้ใครบอก โอโฮ! หูตาตื่นเลย มันมหัศจรรย์ในหัวใจของตนไป

สิ่งที่มีค่าที่สุดคือหัวใจของสัตว์มนุษย์ สิ่งที่มีค่าที่สุด หัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อหัวใจของคน เพราะเทวดา อินทร์ พรหมเขาก็มีจิตมีใจเหมือนกัน แต่เขาไม่มีธาตุ ๔ แต่หัวใจเขาก็เหมือนเรา หัวใจเขาเหมือนเราเพราะอะไร เพราะเขาก็ไม่รู้ใจ อวิชชาที่ไม่รู้ใจ ไม่รู้จักอวิชชาใจ อวิชชาที่มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป แล้วให้ผมทำอย่างไรละ

ปัญญาในพระพุทธศาสนา คือปัญญาทวนกระแสกลับเข้าไป

โลกนี้เป็นปัญญาที่ส่งออก ส่งออกมาเป็นสาธารณะ เป็นเรื่องของโลก เป็นเรื่องของวิญญะ พระพุทธศาสนาทวนกระแสกลับเข้าไป ใจใคร่ใจมัน

ถ้าใจของคนไม่มีสมาธิ ไม่มีพุทธะ มันทวนกระแสกลับไม่ได้ เพราะมันไม่รู้ที่จะทวนและ
ต้นเหตุที่จะทำ แต่ถ้ามันทำความสงบของใจได้ งั้นนะ โอ้โฮ! มหัศจรรย์มาก

ใครทำสมาธิได้จะเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา เชื่อมั่นในสิ่งที่เป็นนามธรรม แต่ง แล้วไม่
มีवासนา นิพพาน นิพพานแค่นี้ เขาเรียกติดสมาธิ สมาธิทำไม่เป็นมันก็หาไม่ได้ พอสมาธิเป็น
มันก็ติดสมาธินั้นซะ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็ติดมาก่อน

เจ้าชายสิทธัตถะไปศึกษา ๖ ปีนั้นนะ แล้วเวลามาศึกษาค้นคว้า
บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ โลกทั้งนั้นนะ เพราะอะไร เพราะเทวดา อินทร์ พรหมก็
ทำได้ พวกฌานสมาบัติ ฤๅษีชีไพรก็ทำได้

ท่านถึงกลับหมดนะ แต่มาตรวจสอบโลก ตรวจสอบวิญญูะ ตรวจสอบว่าตั้งแต่เกิดเป็น
เจ้าชายสิทธัตถะมีอะไรมา ตั้งแต่พระเวสสันดรไปไม่มีต้นไม่มีปลาย แล้วถ้าไม่เป็นพระพุทธเจ้า
มันจะไปอีกข้างหน้า เพราะพระโพธิสัตว์สร้างบุญกุศลไว้มากมายขนาดไหน มันไปอีก เพราะ
บุญมันส่งเสริมไปไง ไม่เอา

มัคโค ทางอันเอก อาสวัชฌญาณทำลายอวิชชา นี่พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาอยู่
ที่นี่ ถ้าอยู่ที่นี่แล้ว เราไปตื่นตื่นอะไรกับใคร เราจะหาพระในหัวใจของตนไป

พระข้างนอกมันเชื่อใครได้ สมมุติสงฆ์ฯ สมมุติทั้งนั้นนะ ห่มผ้าก็เป็นพระ สีกไปคล้ายผ้า
ออกมันก็เป็นฆราวาส มันจะไปเชื่อถือใครได้

ถ้าเชื่อถือใครไม่ได้ ถ้ามีवासนานะ มันจะเลือกเฟ้นฟังครูบาอาจารย์ที่ไม่ตื่นโลก โลกไม่
เอา โลกที่ไหนก็มี ใครๆ ก็หาได้ เขามี เราก็มีย สมาธิเรามีไหม ถ้าเรามีนะ เขาไม่มี เขาไม่มีหรือ
ปากพูดแจ๋ๆ ไม่มีหรือ ถ้ามีนะ มันเจิบเลย เพราะมันมีค่าที่สุด สิ่งที่มีค่าที่สุด แล้วถ้า
รักษาไว้

ถ้าไม่รักษาไว้นะ ครูบาอาจารย์ที่ติงามไป หลวงตาพระมหาบัวท่านสอน ถ้าทำความ
สงบของใจได้แล้ว อย่าพรวดพราดออก ถ้าพรวดพราดออกแล้วมันจะเข้าอีกยาก และไม่ได้

หลวงปู่เจี๊ยะโง่ ชำนาญในวสีๆ ไร พุทโธๆ แล้วพุทโธของเราอยู่นี้แหละ มันเป็นเหตุไร
ชำนาญในวสีนะ สมาธิมันจะเสื่อมไปไหน เพราะสมาธิจะเสื่อมไปไหน มันเจริญแล้วเสื่อมๆ
ล้มลุกคลุกคลานมาก่อน แล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ยกขึ้นได้หรือไม่ได้ ยกขึ้นเป็นหรือไม่เป็น

แม้แต่สมาธิก็ทำกันไม่ได้อยู่แล้ว วิปัสสนามันไม่มีหรอก มันวิปัสสนึก มันนึกจินตนาการ
ของมันไป ขนาดจินตนาการไปมันก็มีความสุขนะ จินตนาการไปนะ มันแว้งว้าง มันว่างเปล่า มัน
ไม่มีสมบัติของใคร มันตื่นของมันนั้นนะ ขนาดนั้นสมมุติละนะ จินตนาการนะนะ

จิตสงบแล้วมีครูบาอาจารย์ที่ดั่งาม น้อมไปเห็นสติปัฏฐาน ๔ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็น
จิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง ตามความเป็นจริงมันสะท้อนกิเลส มันเห็นกิเลส

กิเลสเป็นนามธรรมๆ กิเลสเป็นนามธรรมไร มันถึงอยู่กับหัวใจที่เป็นนามธรรม เวียน
ว้ายตายเกิดในวัฏฏะไร เป็นพรหมก็เป็นพรหมที่มีกิเลสไร เป็นเทวดาก็เป็นเทวดาที่มีกิเลสไร
เป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่มีกิเลสไร

ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เวลาสักกายทิฐิ วิจิกิจชา สิ้นพตปรามาสขาดไป เกิดอีก ๗ ชาติ
ไร เกิดเป็นเทวดาก็เป็นเทวดาอริยมุณี เกิดเป็นพรหมก็เป็นพรหมอริยมุณีไร แล้วถ้าถึงที่สุด ถ้า
มันสิ้นสุดของมันไปไร เพราะกิเลสมันจบ

จบอย่างไรวะ กิเลสมันตัวเป็นอย่างไร แล้วรู้อะไร แล้วเห็นอะไร แล้วจบตรงไหน

จบที่จะไปเกิดใหม่ไร มันไม่มีที่สิ้นสุดหรอก ถ้าไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าเข้ามาในหัวใจของตน ถ้า
มันรู้แจ้ง รู้แจ้งพระพุทธานุภาพ

ครูบาอาจารย์ที่ดั่งามไร อยู่ป่าอยู่เขา ไร่ไม่ขายคา แค่นั้นพอ เพราะอะไร

สอุปาทิเสสนิพพาน คือจิตนิพพาน แต่ร่างกายยังอยู่ นี่เศษ ธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ นี่เศษ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไร ฉันทอาหารของนางสุชาดาถึงซึ่งกิเลสนิพพาน ฉันทอาหารมือ
สุดท้ายของนายจุนทะถึงซึ่งขันธ์นิพพาน

คือธาตุ ๔ และชั้น ๕ ที่เศษส่วนทิ้งมันไป จิตมันเป็นธรรมอยู่แล้ว ไม่ต้องไปฝึกไปสอน มันหรรอก มันรู้ตั้งแต่วันที่มันเห็นธรรม มันรู้ธรรมนั้นแหละ มันเข้าใจหมดแล้ว แต่เข้าใจแล้วมันผลของวิญญะไง

ผลของวิญญะ เพราะตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะวางศาสนาไป ๔๕ ปี เผยแผ่พระพุทธศาสนาไป สอุปาทิเสสนิพพาน ร่างกายนี้กับชั้น ๕ นี่ทำเพื่อประโยชน์กับโลก วางศาสนานี้ไว้

มารนิมนต์แล้ว นิมนต์ถึง ๑๖ ครั้งไป ถึงที่สุดแล้ว “มารไม่ต้องนิมนต์หรรอก อีก ๓ เดือน ข้างหน้าเราจะปรินิพพาน” โลกธาตุนี้ไหวหมดเลย

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนานี้มีศักรย มหัศกรยขึ้นมา มันก็มีโลกกับธรรม เรื่องโลกๆ เรื่องโลกียะ เรื่องผลประโยชน์ เรื่องต่างๆ นี่เรื่องโลกๆ ทั้งนั้นนะ โลกๆ จะเกิดพระพุทธศาสนา บุญและบาป

นี่ไง ถ้าเรื่องธรรมๆ ใจ มีสติไหม มีสติไปตื่นตื่นอะไรกับเขา เรื่องโลกๆ ห้างสรรพสินค้า ศูนย์สรรพสินค้า เขามีสมบัติมากกว่านั้นอีก อยากมีเงินมีทอง ร้านทองมันเยอะกว่ามึงอีก อยากมีเพชร ร้านขายเพชรเต็มไปหมดเลย

รูปอันวิจิตร สมบัติอันประณีตไม่ใช่กิเลส ตัณหาความทะยานอยากของคนต่างหาก

คนที่ใจเป็นธรรมนะ เขาไม่วอแวเรื่องบ้าบอคอแตกอย่างนั้นเลย มันเป็นธาตุ ธาตุชั้น ๖ วัตถุอยู่ประจำโลก หัวใจของตนต่างหากมันคันหรือเปล่า มันจะออกไปรับรู้กับเขาหรือไม่

ถ้ามันไม่คันนะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันชำระล้างความเศร้าหมองในหัวใจของตน มันแวววาวนะ เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ นะ เวลานั้นสมาธิใจ เวลาจิตมันสงบไป ถ้าเห็นพระไป เป็นพระพุทธรูป พระเป็นทองคำ เป็นพระแก้ว เป็นอะไร

นี่จะไปถวายพระพุทธเจ้าที่นิพพานแล้วไง จะถวายพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าอยู่ที่หัวใจเอ็ง เอ็งได้เคารพพระพุทธเจ้าที่หัวใจเอ็งหรือไม่ เอ็งทูลกับ
พระพุทธเจ้าในหัวใจเอ็ง แล้วเอ็งบอกว่าเอ็งจะไปเฝ้าพระพุทธเจ้าในเมืองแก้ว จะไปเฝ้า
พระพุทธเจ้าที่ในวิมุตติ

พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว พระพุทธเจ้าวางมคโค ทางอันเอก ไว้ให้กับบริษัท ๔ ได้
ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ มีสิทธิเสรีภาพทุกๆ คน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้
กับบริษัท ๔ เราเป็นชาวพุทธหรือเปล่า ถ้าเราเป็นชาวพุทธเราก็มีสิทธิของเรา แต่มีปัญญาหรือ
เปล่า เราคิดอะไร เราหวังจะพึ่งคนอื่นใช่ไหม

หวังพึ่งคนอื่นมาน้อยขนาดไหนก็ อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ครุบา
อาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ท่านจะสอนให้เราหาตนเราให้พบ ตนคือสัมมาสมาธิ ถ้าเริ่มต้นจาก
สัมมาสมาธิ เรามาพูดถึงมรรคถึงผล บุคคล ๔ คู่ในพระพุทธศาสนา

ถ้าเอ็งยังไม่ได้สมาธิ แล้วถ้าได้ ได้โดยความเข้าใจของตนเป็นมิจฉา มิจฉามันก็ไปให้เขา
ล่อเขาหลอกเป็นอุปาทานหมู่ เป็นกลุ่มเป็นก้อน

พระพุทธศาสนาไม่มีกลุ่มไม่มีก้อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับ
บริษัท ๔ เทวทัตๆ จะปกครองสงฆ์ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เทวทัต แม้แต่พระสา
รีบุตร พระโมคคัลลานะมีอิทธิฤทธิ์มากขนาดนั้น เรายังไม่ให้ปกครองเลย เราให้สงฆ์ปกครอง
สงฆ์ไง

สงฆ์ในอนาคต ๕,๐๐๐ ปี บริษัท ๔ นะ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาเขาจะมาบวชมา
เรียน แล้วมันจะฝึกหัดปฏิบัติของเขา ถ้าเขามีอำนาจวาสนาของเขา เขาจะสร้างทางสายเอกใน
หัวใจของเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปปัญหาบาทกับพวกพราหมณ์ไง

“สมณะ สมณะก็ทำอะไรไถนากินเองสิ ต้องมาขออะไรเขา”

พระพุทธเจ้าบอกว่า “เราเฝ้าอยู่ทั้ง ๒๔ ชั่วโมง มีสติเป็นเชื้อก มีสมาธิเป็นผาน มีปัญญา
เป็นผู้ควบคุมดูแล ไถๆ ไถกิเลสค้นหาความทะยานอยาก ไถความไม่รู้ในหัวใจของตน ไถๆ
ตลอดเวลา”

โอ้ย! พรหมณ์เขาศรัทธามากเลยละ ไม่เคยได้ยิน จะตักบาตรไ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “พรหมณ์ ตถาคตเลี้ยงชีพด้วยบิณฑัง ไม่ใช่
วณิก ไม่ใช่วณิกขอด้วยเสียง เอ่ยเสียงแล้วรับไม่ได้”

“โอ้ย! ศรัทธามากเลย ทำอย่างไรละ”

“เอาไปเทใส่คลอง”

พอเทใส่แม่น้ำไป โอ้โฮ! ครันลูกหมดเลย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปล่งวาจาแล้วรับไม่ได้ ไม่รับของใครทั้งนั้น ไม่ใช่
วณิก ไม่ใช่เปิดหมวก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม เวลาแสดงธรรม เห็นไหม ถ้ามีผู้ที่ไม่เห็น
ด้วย ศีรษะจะแตกเป็นแปดเสี่ยง ท่านก็ไม่พูดชะ สิ่งใดที่จะเกิดโทษกับใคร ท่านไม่ทำ สิ่งที่จะทำ
ทำถากถางกิเลสในใจของคน ปฏิสัมมานะที่เห็นผิวนั้นนะ ฟาดไปเลย พันลงไปเพื่อจะให้เขาเบิก
บานขึ้นมา

เวลาเขาเบิกบานขึ้นมานะ โอ้โฮ! กราบแล้วกราบเล่า ซาบซึ่งบุญคุณ

แต่เวลากิเลสมันครอบงำนะ มันเถียงจืดๆ เลย ของมันยอดของมันเยี่ยม ของ
พระพุทธเจ้าไร้สาระ

แต่เวลาเป็นความจริงขึ้นมาแล้วนะ พระแท้ที่อยู่ใจ มีสติสัมปชัญญะย้อนกลับมาที่เรา
พิสูจน์ได้ ใครสอนกระทำอย่างไร ลองปฏิบัติดู กาลามสูตร ห้ามเชื่อๆ ให้เชื่อผลของการฝึกหัด
ปฏิบัติขึ้นมาเป็นจริงในใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้นมันแทงตลอดนะ ความสงสัยไม่มี

ความลังเลสงสัยสินกิเลสไม่ได้ สิ้นกิเลสมันต้องรู้แจ้งแทงตลอดทั้งหมด

ถ้าไม่ทั้งหมด ผลของวิญญูะ ๗ ชาติ เกิดบนพรหม ไปเกิดที่ไหน มันเกิดแน่นอน แต่เียง
ไม่รู้ ว่าไม่เกิดๆ นั่นนะ เกิดแล้ว เกิดมาไม่รู้ตัวว่าเกิดนะ สุดท้ายแล้วเวลามันทุกข์มันยาก
ขึ้นมาค่อยมาเข้าใจ

แล้วถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมา เราก็ฝึกหัดปฏิบัติของเรา เราไม่ต้องเชื่อใครทั้งนั้น โลกนี้
โลกสมมุติ อย่าเชื่อใครทั้งหมด หาความจริงในหัวใจของตน

ครูบาอาจารย์ที่เทศน์ว่าการ ฟัง ไม่เชื่อ พิสูจน์ แล้วถ้าเป็นจริง เออ! บัจจัตตัง สันติภูมิ
โก

วันพระ สร้างพระของเราขึ้นมา พระที่เป็นจริงในหัวใจของตน ไม่ใช่พระของใคร เอวัง